

ОБЩИНСКИ КОНКУРС „КЕСАРЯТ ТЕРВЕЛ – ПОЗНАТ И НЕПОЗНАТ“ РАЗДЕЛ ЛИТЕРАТУРНО ТВОРЧЕСТВО

Златната възраст на моите съграждани /Статия/

Златната възраст е „залезът“ на човешкия живот. Тя е златна заради безценния опит, придобит през всички житейски години.

През месец септември в град Тервел се проведе Фестивал на хората, които са в залеза на своя живот. Фестивал - без състезателен характер. Може би затова липсваше враждебно отношение между участниците. И каква ли враждебност може да се усеща на място, като зрителна зала на читалището, където присъстващите са хора с голям житейски опит; хора, осъзнаващи, че това „състезание“ ще влее в душите им само положителни емоции.

Всички стари хора, „прииждащи“ в залата, влизаха със заразителен ентузиазъм - настроение, неприсъщо за младото поколение, към което принадлежа. Затова с интерес проследих срещите на възрастните, настанени в Домовете за стари хора в Североизточна България. Те си споделяха преживелици, а настроението бе приповдигнато. Личеше и притеснението от предстоящото излизане на сцена.

Всяка група бе подготвила свой сценарий на патриотична тематика. Включени бяха присъщите за българските традиции и фолклор песни, танци и рецитал. Изживяването бе изключително и вдъхновяващо. А таква атмосфера се среща все по-рядко и по-рядко. Затова и ние, младите журналисти, потърсихме отговори на въпроса: Откъде тези хора черпят сили, дух и воля за живот.

Отидохме първо при групата от град Добрич и помолихме един от участниците да се представи. *„Здравейте! Аз съм от град Силистра. Някога съм работил в читалище. Занимавал съм се с фотография като млад, а сега съм пенсиониран акордеонист в Дома за стари хора в град Добрич“.* Оказа се един изключително любезен господин, талантлив и добродушен човек. Беше облечен в традиционна българска носия и заедно със своя акордеон изглеждаше като типичен добруджанец. Не е ли вдъхновяващо? За мен е!

След това участник на нашия експеримент стана една приятно изглеждаща жена, на около осемдесет години. Ето какво ни сподели тя: *„Аз съм изключително доволна от живота си в Дома. От четиринадесет години живея сред първоначално непознати хора, но те станаха моето семейство. В Дома имаме параклис, където провеждаме своите служби. Организиран се през зимата занимания по рисуване, изрязване на различни фигурки за празници като 3-ти март и 8-ми март“.*

- Има ли някаква символика във вашите облекла, които презентирахте днес? – попитах.
- Има! Аз съм в традиционна българска носия, а останалите са в облекла, символизиращи българското знаме.

Изключително впечатление на всички ни направи един господин, който освен, че изглеждаше достолепно, изпълни и стихотворението си внушително. Изпълнението му беше най-вдъхновяващото сред всички останали, най-запомнящото се. Ето какво ни каза той: „Аз съм от Дома за стари хора в град Добрич. В миналото бях начален учител, което обяснява моето изпълнение. Зная Ботевото стихотворение „На прощаване“ от детските си години, когато изучаването му бе задължително, и до днес го помня“.

Разговорът с групата от град Тервел оставихме за накрая. Взехме интервю единствено от ръководителя на формацията - Андриана Петкова. Ето какво ни сподели тя: „Нашата група се нарича „Радост“ и името е натоварено със символика. Съществува

от 2011 година, от самото отваряне на Дома. Всичко беше примитивно в началото – малка групичка, състояща се от няколко човека. По-късно аз станах техен ръководител. Възрастните изпълняваха песни в различни жанрове: фолклорни, стари-градски, руски, дори и естрадни. Най-вече патриотични! Тази година тематиката на Фестивала бе вдъхновена от различни годишнини – от рождението на Христо Ботев, Алеко Константинов, Пейо Яворов. Затова ние решихме да посветим сценичната си изява на патриотичната тематика. Програмата ни бе сбита, кратка и дано Ви се е харесала! И преди сме участвали в конкурси и фестивали като „Текето“ и „Света Марина“.

Посещавали сме и други Домове, както и центрове за хора с увреждания - в Шумен, Нови пазар, Добрич, Алфатар, Айдемир. Гостували сме и представяли наша програма. Единствено се мени съставът на групата, защото все пак това е Дом за стари хора и те си отиват..., за съжаление, когато приключи земният им път. За щастие, обаче, после идват други, които поемат щафетата, и всичко продължава... И го правим, защото така възрастните хора се чувстват по-уверени, по-пълноценни, по-жизнени“.

Приключих с интервюто, но разбрах, че тази любов към сцената не е случайна – тя е завет, който завладява сърцата. Аз самата съм човек, който тачи българското, и вярвам, че

за да знаем кои сме ние, трябва да обичаме възрастните и традициите, които ни предават по най-различни и невероятни начини, и чрез различни форуми, какъвто бе фестивалът „Златна възраст“. Той ме накара да се замисля за малките неща, които се оказаха толкова значими.

Преживях цялата емоция на фестивала и се заредих с позитивизъм. Но моите срещи с възрастните хора не приключиха тук. На 1 октомври посетих ДСХ „Радост“ в с. Полк. Савово. С мои съученици поздравихме възрастните си приятели в Международния ден на старите хора. Изнесохме им кратка програма. Те се разплакаха от умиление. Не бяха забравени!

В златната есен на Добруджа хората от Златната възраст се почувстваха щастливи, а аз бях горда от себе си, защото в душата си нося ценности, завещани от старите добруджанци!

**Автор: Анна-Мария Бориславова Колева – 16 г., 10 клас, СУ „Й. Йовков“, гр. Тервел
КАФК „Наследници на Орфей“ при ЦПЛР „Малкият принц“
с ръководител Росица Стратиева**